

PRÆDIKEN 2. PÅSKEDAG 1.APRIL 2024

AASTRUP KIRKE KL. 10.15

Tekster: Sl. 16,5-11; 1. Kor. 15,12-20; Joh. 20,1-18

Salmer: 234,223,236,241,831

Kom, hjerte, med hvad dødt du har,
Hvad du med suk til graven bar,
Gak med det alt til ham som døde,
Men levende dig nu vil møde!
O salig påskemorgenstund
Med guld i mund!

Det er allerede blevet 2. påskedag her i Aastrup Kirke og i verden uden om. Det er blevet mandag i vores tidsregning og verden. Og i morgen er det hverdag igen.

Lydringene fra braget efter stenen, der blev væltet bort påskemorgen, synes at være klinget ud, og stilheden råder på dødens og mørkets plads.

Men i dagens tekster er det stadig Påskedag. Og vi vil også i dag synge nogle af de stærkeste påskesalmer.

Mens vi venter på, at det glædelige budskab skal trænge helt ind i os.

For det glædelige budskab om opstandelsen er i dag oppe mod stærke kræfter:

Den menneskelige fornuft.

Excelarkene.

Logikken.

Det møder vi to stærke eksempler på i dagens tekster, og lad os kigge lidt på dem begge to.

Det er en af mine personlige yndlingstekster, vi i dag hørte fra alteret lige før: Kapitel 15 i Paulus' første brev til menigheden i Korinth.

De har stillet ham et spørgsmål. Fra fornuftens, excelarkenes og logikkens verden.

Derfor svarer Paulus fra fornuftens og logikkens verden.

Excelarkene var han nådigt forskånet for.

Med al sin dannede filosofi og begrebskunst tager han tvivlen alvorligt.

Hvordan kan nogle af jer sige, at opstandelsen ikke findes?

Det er det, der hedder et retorisk spørgsmål. For Paulus ved godt, at det sådan set ikke er så svært at sige det. Verden ser i allerhøjeste grad ud som om opstandelsen ikke findes, når man fokuserer på alt det, der kan gå galt. Når medierne er fyldte med beretninger om krig og ufred, sultkatastrofer og hvad har vi?

Når det er hverdag i morgen.

Som en matematisk ligning arbejder Paulus sig derefter logisk videre og beskriver konsekvenserne: Hvis opstandelsen fra de døde ikke findes, så er Kristus **heller** ikke opstået.

Og så falder hele kristendommen fra hinanden. Det kan ikke være anderledes, må vi forstå. Vores tro er forgæves og vores budskab tomt.

Vi er de ynkværdigste af alle mennesker.

Hvis de kloge og fornuftige folk i Korinth har læst brevet fra en ende af, må de have tænkt, at han giver dem ret. At Paulus har taget fejl, og at vi slutter her.

Men så rammes de af lyden fra stenen, der blev væltet fra. Den lyd de ganske vist ikke kunne høre, men som Paulus lader brage igennem den afsluttende sætning. Man kan næsten for sig

se de fladmaste argumenter ligge på jorden under den store sten:

Nu er Kristus opstået fra de døde som førstegrøden af dem, der er sovet hen.

Har man hørt de ord, har man fået lov til at lade dem trænge ind som tro, lægger man mærke til alt det, der beskriver opstandelsen.

Vi har lige sunget om det.

Påskeblomst, hvad vil du her? Spørger den kloge og fornuftige Grundtvig i 1817.

Og så kaster Grundtvig ellers al Paulus' logik og fornuft ned over den undseelige blomst som påskeliljen var på hans tid:

Kan de døde ej opstå, intet har vi at betyde. Visne må vi brat i vrå, ingen have skal vi pryde!

Men den lille gule blomst. Liljen, der havde trodset frossen jord og bitterkold påskeøsten bøjede blot hovedet i stolthed. Den lod sig ikke kue.

Til gengæld kastede den fornuften og logikken til jorden med de samme argumenter som Paulus bruger.

Troens argumenter:

Påskeblomst en dråbe stærk, drak jeg af dit gule bæger, og som ved et underværk den mig hæver, vederkvæger.

Så lidt skulle der til.

Tænk så på det gule lyshav, der pryder kirkegården her i Aastrup i dag. Ja, jeg ved, du siger sandt. Nu er Kristus opstået fra de døde som førstegrøden af dem, der er sovet hen.

Så vidt fornuften og logikken. Gennemboret af et grøngult lyshav – et flor af forår og kraft, der bryder frem i disse uger.

Men hvad med sorgen? Hvad med kærligheden?

Hvad med Maria på kirkegården?

2.påskedags Maria Magdalene, der bliver stående, da de andre er løbet videre.

Fordi hendes hjerte ikke ville være med til at miste. Fordi alt i hende hang ved det sted, hvor hun havde taget afsked.

Derfor bliver **hun** også i første omgang fanget i fornuftens indviklede net.

Derfor bliver hun så tåreblændet, at hendes øjne ikke kunne se det, de allerhelst ville se: Den levende på de dødes plads.

Og hun mødes med det spørgsmål, vi forhåbentlig alle ville have stillet, hvis vi havde set den grædende kvinde på kirkegården: Kvinde, hvorfor græder du?

Først spørges hun af engle i hvide klæder.

Men hun hører ikke budskabet bag deres spørgsmål: Du **behøver** ikke at græde.

Det budskab magter ikke at trænge igennem sorgens logiske panser.

Igennem de duggede øjne ser hun derefter en tilsyneladende ukendt skikkelse. Og hører først ordene igen: Kvinde, hvorfor græder du, hvem leder du efter?

Med de sidste sorgens kræfter beordrer hun skikkelsen til at fortælle, hvor den døde er. Det må være havemanden. Nu kan hun ikke mere.

Og **da** – da hun ikke kan mere - bliver der plads til at modtage.
Til at høre. Til at glædes.

Maria.

Ikke mere. Et navn.

Ikke mindre. En genkendelse.

Men nok.

Nu **er** Kristus opstået fra de døde som førstegrøden af dem, der er sovet hen.

Hun er kendt.

Rabbuni!

Dette hebraiske ord er 2. påskedags trosbekendelse. Korsfæstet, død og begravet, på tredjedagen opstået fra de døde.

Rabbuni.

Alting bliver som før.

Nej, ikke som **før**. Ikke en gentagelse af livet.

Men som **nu**! Et nyt liv i nutid.

Hold mig ikke tilbage! Siger den opstandne. Jeg er endnu ikke steget op.

Men **fortæl** om dette nye liv. Opstandelsens liv.

Fortæl til disciplene. Fortæl til den verden, hvor det er hverdag i morgen.

Påskens drama indledtes Palmesøndag med, at Maria salvede Jesus til hans begravelse.

Påskens drama slutter i dag, 2. påskedag med, at Maria Magdalene fortæller hele sin omverden, at hun har set den opstandne.

Jeg har set Herren! Blot disse fire ord. De er det nye livsgrundlag.

Det er blevet lidt mere forår på den uges tid, der er gået siden Palmesøndag. Den mørke jord er blevet lidt mere dækket af det

grønne og af alle forårsfarverne. Det er blevet sommertid. Sorgen blev taget fra Maria Magdalene, da hun hørte sit navn og genkendte den, der sagde det som den opstandne.

Vores navne blev også en gang sagt ved døbefonten. Måske på en lys sommerdag, måske på en mørk vintersøndag. Men det levende håb blev født i os, og vi fik lov til, som Maria i dag at gå til det genfødte liv.

Grundtvig har fyldt lidt i mine prædikener i denne påske. Han får lov til at få ordet igen lige om lidt, når jeg er færdig. For det er jo kvinden på kirkegården, vi synger om i den smukke salme "Tag det sorte kors fra graven" også selv om den nok er blevet sunget mange steder allerede i går, Påskedag. Det er blevet mandag i vores verden, men i evangeliets verden er det stadig søndag, stadig helligdag.

I den grav, hvor han har hvilet
Hun har fundet englesmilet.

Glædelig Påske!

AMEN